

магазинитѣ на г. Деклозиеръ, накарала е да се измѣнятъ тѣхнитѣ надписи на нейно име, влѣзла е въ сношения съ неговитѣ агенти, съ една речъ е разполагала съ всичко, като истински господарь.

По-нататъкъ. — Даже ако симулативността на продажбата отъ 10 септемврий 1915 г. би била установена сега чрезъ контръ-писма или друго-яче, това, по силата на което и да е законодателство на свѣта, не би могло да бѣде противопоставено на българската държава, която е трето лице, чуждо на всички тия комбинации и която има правото да държи въ случая за явната и автентична спогодба отъ 10 септемврий 1915 г. (чл. 1321 на французския граждански кодексъ = чл. 379 на закона за българското гражданско сѣдопроизводство).

8. Ние казахме въ нашия отговоръ и го повтаряме, че преди приложението на закона отъ 24 априль 1917 г., къмъ края на м. ноемврий с. г. никаква изключителна военна мѣрка не е била взета срещу неприятелската собственост въ България. Ако е била турнатарѣжка върху житата, паритѣ и реквизиционнитѣ бонове на бившето предприятие Деклозиеръ, прехвърлено следъ 10 септемврий 1915 г. върху Българската търговска банка, това не е било извършено като надъ неприятелска собственост, тъй като въ тоя моментъ българското законодателство не е постановявало никакво посѣгателство на неприятелска собственост и понеже, освенъ това, гореказаното предприятие е било собственост на една българска банка и на частни лица — българи. Всички тия секвестри сѣ били извършени по заповѣдъ на углавнитѣ сѣдебни власти, като неизбѣжна последица на углавното преследване. Когато, по-късно, рѣководителитѣ на Българската търговска банка и агентитѣ на г. Деклозиеръ, сѣ били освободени отъ това преследване, всичкитѣ секвестри сѣ били вдигнати и секвестираниитѣ жита, пари и реквизиционни разписки сѣ били възвърнати на правоимещитѣ, съ малки изключения, а именно съ изключение на известно количество реквизирани жита, чиято пълна стойностъ (около 2 милиона лева) е твърде далече отъ сумитѣ, рекламирани отъ истцитѣ въ тѣхната искова молба.

Българската държава не оспорва своето задължение да изплати на тоя, който има право, стойността на тия реквизирани жита по пазарната цена презъ времето на реквизицията. Но държавитѣ—истци нѣматъ качеството да ѝ изискватъ това изплащане, поради гореизложенитѣ основания. Единствено г. Деклозиеръ е задълженъ спрямо тѣхъ (ако той е тѣхенъ пълномощникъ), и отъ своя страна той разполага съ всички законни пѣтица на възвратенъ искъ срещу Българската търговска банка и срещу своитѣ бивши агенти.

9. Колкото се отнася до размѣра на лихвата, очевидно е, че законниятъ български размѣръ (8 или 10%) не би можалъ да се приложи въ случая, защото лихвитѣ не сѣ могли да